

— Кръстните ромби знай ти щало село.
Отъ свен си чуло, отъ чужди дошло.

„Бенка на страната, белегъ на ръката!
Те ми и въ чунбина баба на душета.“

— Со-дом се, луло, не маме Маргарита!
туй шо иска знае — за него не пита.

„Белезите двойни — на гърди, на рамо —
отъ първата вечеръ . . . още ли са тамо?“
Портата се ажасна. Виехъ на радостъ писна . . .
Като паръ на вейка му на гръбъ овисна.

ПОУКА

Матай се натамъ-натамъ
и въ почуден сивнай рамо —
нищо, синко, не помага . . .
Туй го дая, туй го слога
на времето и баша ти —
донато отъ умъ не пада . . .

Блага целъ за да постигнешъ,
туй шо искашъ ти да дигнешъ,
другъ въ главата съ мисли сътвори,
тебъ на пукъ, ще го гваряше.

Туй шо сътворишъ — безъ да мисли,
другъ ще сепне да го дигне!
А пъкъ ти сунти и фукай, —
откъмъ гърбъ се само пукай . . .

Като найдеши, ти я нарай
и очие си отпайрай —
и ни лаво, и на дясно,
да се не намернишъ въ тасно, —
като като у решето —
нат' баша си на времето!

Азбуката Бела

216+33